

ledes ikke som noget Nytt af den Natur, at det kunde overraske Folk. Imidlertid er der vistnok en Grund, hvorfor Sagen vil beroe nogen Tid, før den virkelig vil blive iværksat, men det er Noget, som vil blive nærmere omtalt, naar man kommer til § 3.

Finansministeren: Der er af en æret Landstingsmand fra Jylland (Køster) gjort opmærksom paa, at han ikke ret fattede, eller var sikker paa, at han havde rigtigt opfattet Betydningen af § 2. Han meente nemlig, at, naar der i denne Paragraph er henvisst til, hvorledes Afgiften skulde beregnes i de deri omtalte Tilfælde, hvor man ikke med Nøiagtighed kan vide, hvad der er passeret i Brænderiet, og hvorfor der skal finde en Afgifts-erlæggelse Sted til samme Tid, som den lovbestemte Mulct paalægges, vilde det være rigtigere, istedetfor at nævnen bestemt Tid som Norm for denne Afgifts Efterbetaling, at sige til Exempel, at der skulde erlægges den Afgift, som driftsplanmæssigt vilde være at erlægge i den forløbne Tid, siden Brænderiet sidst havde været under Eftersyn, saaledes som § 6 i Loven af 7de Februar 1851 nærmere bestemmer. Jeg maa dertil bemærke, at det vilde vistnok være rigtigt, naar man simpeltvæk kunde sige i Loven, at, hvor en Besvigelse bagester opdages, skal Bedkommende for den Tid, hvori Afgifts-Besvigelsen har fundet, eller har kunnet finde Sted, erlægge en saadan Afgift, som kan antages derved at være besvogen. Disse Ord uden videre Tilføining af driftsplanmæssigt vilde i og for sig være de rigtigste, men Tingen er, at man hverken ved disse Ord eller ved Tilføielse af driftsplanmæssigt kan være vis paa at faae en sikker Maalestok, thi man kan tænke sig Brænderier, der anvende forskjellig Driftsplanmethode, og ikke altid bruge den samme Driftsplan, og altsaa maaskee snart bruge 3, snart 4 Døgn til en Drifts Fuldenselse. Det maa vel erindres, at her er Nødvendigheden givet for, at man skal sige: i det og det Tidrum kan det og det Brænderi efter sin sædvanlige Drift antages at have brændt paa den Maade, og derefter beregne Afgiften, men, som sagt, det samme Brænderi kan indrette sin Driftsplan paa forskjellig Maade; det er en fuldkommen frivillig Sag, og i visse

Tilfælde vil der derfor mangle en bestemt Maalestok. Dertil kommer, at der kan ogsaa være saadanne Forhold, hvor der er Tale om heelt uloxlige Redskaber, saa at de slet ikke passe ind under en almindelig Driftsplan, og jeg troer derfor, det er rigtigt, da her ikke er Tale om et Afgiftssystem, men om at bestemme en vis Modalitet for en senere Afgifts-erlæggelse, at bibeholde det System, som i den Henseende ligger i Loven, kun at man tager 3 Døgn og ikke alternativt 3 eller 4 Døgn. Af nogensomhelst Betydning er det vitterligt, at Sagen ikke kan være; thi, selv om en Brænder-viinsbrænder, saaledes som den ærede Landstingsmand nævnte, kunde i 14 Dage have fuldført 6 Brændinger, istedetfor at han, efter Loven, kun vilde komme til at svare Afgift, ikke, som den ærede Landstingsmand nævnte, for $4\frac{2}{3}$ Brændinger — thi der erlægges, det fremgaaer af Loven af 7de Februar 1851, ikke Afgift efter Brødberegning, men det er altsid fuld Beregning — men altsaa for 5, saa maa det jo erindres, at det er ingenlunde den eneste Straf, han incurrerer, ja, det er slet ikke nogen Straf, at han maa, paa en vis Maade, senere berigtige den Afgift, han kan have besvøget; han faaer ved Siden deraf en meget alvorlig Straf, som indeholder det egentlige Affrættelsesmiddel. Men desuden maa jeg bemærke, at det skulde være besynderligt, om dette Tilfælde skulde kunne tænkes. Saa maadelig eller mangelfuld er Controllen dog ikke, at der skulde kunne blive en Afgiftsberigtigelse for 14 Dage paa eet Kar. Jeg troer, at Lovgrundten til § 2 deraf tilstrækkeligt vil fremgaae, som jeg ogsaa har haft den Ære at oplyse i en Conference med Udvalget, og Udvalget fandt sig i saa Henseende fyldestgjort. — Den høit ærede 3te Landstingsmand for Kjøbenhavn (Dr. sted) har ogsaa desidereret nogle nærmere Bestemmelser, hvorved Driftsplanens Væsen kunde betegnes. Jeg tør imidlertid gjøre opmærksom paa, at disse nærmere Bestemmelser indeholdes virkelig i den allerede bestaaende Lov af 7de Februar 1851; thi, naar man vil gjennemlæse denne Lov, og man tænker sig, at der ved Siden deraf er givet en saadan Tillægslov, som dette lille Forslag, der nu foreligger fra Regjeringens Side, gaaer ud paa, saa vil det